

— Кажи мамо, дѣ е тагко?
Нали нѣма вече бой?
Охъ, какъ мене ми е жалко,
Че не иде още той! . . .

— Ехъ, дѣтенце, нѣма вече
Да го видиме при насъ,
Ни да чуемъ отдалече
Неговиятъ сладки гласъ!

Той загина и почива
Въвъ кезнаенъ гробъ студень
И тамъ никой не отива
Да заплаче наскърбенъ!

Ний безъ бащина закрила
Ще живѣемъ въ тоя свѣтъ
И съсъ сълзи, рожбо мила,
Ще се мжчимъ занапрѣдъ! . . . “

Йорданъ Земенски.

